

ПРОТОКОЛ

№ 81

гр. Пловдив, 18.04.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Станислав П. Георгиев

Членове: Мария П. Петрова
Стоян Ат. Германов

при участието на секретаря Анна Д. Стоянова
и прокурора Ат. Г. Янк.

Сложи за разглеждане докладваното от Мария П. Петрова Въззивно гражданско дело № 20225000500125 по описа за 2022 година.

На именното повикване в 14:00 часа се явиха:

Жалбоподателят-ищец К. ПЛ. К., редовно призован не се явява и не изпраща представител.

Жалбоподател П.Р.Б., редовно призовани, представляват се от апелативния прокурор А.Я..

Постъпило е становище вх. № 3103/18.04.2022 г. от жалбоподателя-ищец К.К. чрез пълномощниците му адвокат Т.Е. и адвокат М.Д.-К., с което заявяват, че поддържат депозираната въззивна жалба против първоинстанционното решение, оспорват въззивната жалба на П.Р.Б., нямат възражения по проекта за доклад по делото, няма да сочат доказателства.

В случай, че от насрещната страна бъдат представени нови доказателства, заявяват, че оспорват същите и правят възражение за настъпила преклузия за събирането им, а в случай на липса на такава, искат възможност за запознаване с тях и вземане на становище.

Молят за уважаване на въззивната жалба и присъждане на направените по делото за двете инстанции разноски. Представят списък на разноските, Договор за правна защита и съдействие от 21.12.2021 г., фактура № 3870 от 21.12.2021 г., фактура №7564 от 30.12.2021 г., платежно нареждане от

30.12.2021 г. и извлечение от сметка в „Р.Б.“.

СТАНОВИЩА ПО ХОДА НА ДЕЛОТО

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА СЕ ДЕЛОТО

Постъпила е въззивна жалба вх.№286166/14.12.2021г. от П.Р.Б. против Решение №261012 от 08.12.2021г., постановено по гр.дело №472/2021г. по описа на Окръжен съд-Пловдив, което се атакува в частта му относно присъденото обезщетение за неимуществени вреди от 3000лв., ведно с обезщетение за забава от 483,37лв. и законна лихва, както и разноските от 688лв. Изложени са доводи за неправилност на решението в посочените части и се претендира за отмяната му относно тях и отхвърляне на исковете, евентуално за намаляване на размера на обезщетението за неимуществени вреди. Заявено е изрично, че нови доказателства пред въззивната инстанция няма да бъдат ангажирани.

Против същото решение е подадена и въззивна жалба вх. №261145/01.02.2022г. от К. ПЛ. К., чрез пълномощниците му адв. Т.Е. и адв.М.Д.-К., посредством която то се обжалва в отхвърлителните му части за разликата над присъдения размер на обезщетение за неимуществени вреди от 3000лв. до претендирания размер от 40000лв., за разликата над присъдения размер на обезщетение за имуществени вреди от 15000лв. до претендирания от 23667лв., както и 1 относно направените в досъдебното производство разноси от 2000лв. Изложени са доводи за неправилност на решението в посочените части и се претендира за отмяната му относно тях и уважаване на предявените искове, както и за присъждане на направените за двете съдебни инстанции разноси. С жалбата е заявено доказателствено искане за допускане на съдебно[1]психологична експертиза, при която вещото лице, след като извърши преглед на К.К., запознае се с документите по делото и разпита на свидетелите, да отговори на следните въпроси: как се е отразило на ищеца в психо-емоционален аспект воденото срещу него досъдебно производство; в случай, че то е провокирало психоемоционален стрес, да

бъдат определени неговите нива, въз основа на Скалата за измерване на психологическия стрес – PSM 25, /Lemyr-Tessier-Fillion/ и/или други подходящи психологични методи за измерване на нивата на стреса; повлияло ли е производството на личния, на социалния и на професионалния му живот. Искането е обосновано с допуснато от първоинстанционния съд процесуално нарушение, изразяващо се в неоснователно недопускане на своевременно заявеното в т.83 от исковата молба доказателствено искане и с разпоредбата на чл.266,ал.3 от ГПК.

Отговори на въззивните жалби не са депозиранни.

С Определение № 124 от 17.03.2022 г. съдът се е произнесъл по доказателствените искания на жалбоподателя, като ги е оставил без уважение.

ПРОКУРОРЪТ: На първо място, по отношение на жалбата изготвена от П. не я поддържам.

Оспорвам жалбата на ищеца.

Ще изложа аргументи поради които считам, че съдебният акт е правилен в хода на пледоарията ми.

Ще се изразя по този начин. Считам, че съдебният акт е правилен, което влиза в контрадикция за съдържанието на въззивната жалба изготвена от страна на представителя на окръжна прокуратура и ще изложа своите аргументи в хода на пледоариите. Нямам доказателствени искания.

С оглед липса на заявени доказателствени искания от страните, съдът намира, че делото е изяснено от фактическа страна и следва да бъде даден ход по същество и затова,

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИКЛЮЧВА СЪДЕБНОТО ДИРЕНЕ

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, както в началото на своето изложение казах, считам, че съдебният акт е правилен, което предполага, че не поддържам аргументите на колегата от окръжната прокуратура, с които се иска намаляване на обезщетенията, които са присъдени на ищеца. Смятам, че съдът е направил изключително прецизен и обективен разбор на фактите, имащи отношение по този казус, поради което

няма как да се приеме, че присъденото обезщетение е завишено. Не е спорно, че по отношение на ищеца е било водено наказателно производство, по което е повдигнато обвинение преценено за незаконосъобразно от самата прокуратура, с оглед прекратяването му. Спрямо него е била действаща за няколко месеца втората по тежест мярка за процесуална принуда домашен арест, има обвинение за тежко престъпление, стигнало се е до 72 часово задържане. С оглед на тези обстоятелства, които са преценени много внимателно от окръжния съд, то считам, че установения от него размер на обезщетението е коректен

Що се касае до претенцията за увеличаване на това обезщетение, считам, че тя е неоснователна.

Започвайки с желанието за увеличаване на обезщетението за неимуществени вреди, ще се спра на този сегмент на въззивната жалба, в която се отправя укор към съда за нежелание да се присъждат големи обезщетения, като се цитират няколко известни в юридическите среди казуси. Разбира се, няма ограничения на размера на обезщетенията, но в никакъв случай това не цели постигане на неоснователно обогатяване, както именно в този случай би се стигнало, ако бъде уважена въззивната претенция на ищеца. Не считам за коректно представените примери от страна на неговите процесуални представители, защото те предвиждат съвсем различни казуси, нямащи нищо общо с настоящия. В случая се касае за дела при които са присъдени големи обезщетения, поради техни специфики, а именно характера на обвинението, интензитет на съответната принуда, медийно отразяване и най-вече субектът на нак. преследване. Не е спорно, че при повечето от тези случаи - на съдията С., бившия министър Н.Ц. са повдигнати обвинения за корупционни престъпления. Тези обвинения са по отношение на магистрат, на действащ политик, а в съдебната практика е изрично, че при подобен тип обвинения, които в част от случаите са свързани и с професионалната дейност на лицата се стига до много по-голяма степен за засягане на неговата неимуществена сфера от обичайната. И всичките тези случаи засягат подобни обстоятелства - широко медийно разгласяване и разбира се по отношение на лица, които с оглед на професията им търпят по-тежък интензитет на незаконната наказателна репресия. Нищо от това в настоящия казус не е налице. Не се касае за случай, при който медийно

личността на обвиняемия, понастоящем ищец по делото, да е била свързана с конкретното престъпление. Обвинението не е било свързано с някакво негово длъжностно качество, нито за корупционно престъпление. Ето защо и този търсен автоматизъм на сравнение считам, че в конкретния случай не следва да сработи. Затова и подходът, предприет от страна на Окръжния съд, считам, че съответства на Закона.

Ще си позволя да отбележа и няколко пункта по отношение на претенцията за увеличаване на имущественото обезщетение и то свързани с непризнатото от страна на съда възнаграждение по пълномощното и по отношение на непризнатото наличие на постигната договореност за услуги между ЕТ А. и ищеца. Считам, че аргументите, с които представителят на ищеца се опитва да оспори решението на съда да не признае възнаграждението по адвокатското пълномощно няма своята юридическа опора. Ролята на пълномощното не е да стои неизвестно къде, а да бъде представено именно в съответния му вариант именно по това дело, за което то се отнася, за да представи съответната връзка между упълномощител и упълномощен. В конкретния казус твърдението, че по воденото досъдебно производство може да се извърши и устно упълномощаване определено няма никаква връзка с реалния смисъл на закона. Съобразно чл. 93, ал. 4 от НПК устно упълномощаване може да има само в съдебно заседание в хода на съдебното производство и то не остава устно, а се протоколира. Така че този аргумент на защитата няма никакво юридическо покритие.

Ще моля да приемете, че все пак предложението, което се отправя от процесуалния представител на ищеца, механизмите по които даден ЕТ оформя своите правоотношение, а именно липсващи подписи, не могат да имат приоритет пред юридическата логика.

Съдът обяви, че ще се произнесе с решение до 18.05.2022 г.

Протоколът изготвен в с.з.

Заседанието се закри в 14,08 часа.

Председател: _____

Секретар: _____